

Cimborák

JÓGYERMEK KÉPES HETI LAPJA
SZERKESZTŐ: BENEDEK ELEK.

1924
február
3

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1924
reprint

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

EGYETEK, EGYETEK, SZEGÉRY, KIS MADÁRKÁK!

Az erdő télen.

— Irla: BENEDEK ELEK, —

Oh, erdő, erdő, sűrű rengeteg,
Nem tud betelni a lelkem veled!
Szép vagy, a fáid daltól hangosak,
Legszebb vagy télen, mikor néma vagy.

Hogy nyargal át a szél hókebleden,
S te meg sem mozdulsz, alszol csendesen:
Hahó! Hahó! Vadászok kürtje szol.
Mit bánod azt te? Tovább alszol.

Не т, не т, не т, не т, не т, не т,
S a lelked messze, messze jár, ahol
Örök tavasz van, rózsák nyílnak,
S dalos erdőre mosolyog a nap.

Hej, a te álmod milyen bús lehet!
Némán szenved i át a zord telet!
Sem dal, sem rózsá, semmid sem maradt
Száraz levél csak, az is hó alatt!

Szenvedsz és hallgatsz. Oh, e némaság
Az emberek közt milyen ritkaság!
Üvölt a szél, s türod fenségesen,
Vársz a tavaszra nyugton, csendesen.

Oh, erdő, erdő, sűrű rengeteg,
Nem tud betelni a lelkem veled!
Szép vagy, ha fáid daltól hangosak,
Legszebb vagy télen, mikor néma vagy.

(Kisbaczon.)

Az üveg golyó.

— Gyermekkori emlék. —

Irla: SCHENK GYULA.

A ház, ahol első gyermekségem aranyidejének legjavát leéltem, nagy külvárosi ház volt. Mi csak bérlőként laktunk benne, de azért úgy kiabáltam, játszottam a téres, levegős udvaron, mintha a ház a miénk lett volna. A házhoz nagy udvar is tartozott, de ide nekünk gyermekeknek csak a házigazda, a »házi bácsi« engedelmével volt szabad belépnünk. Mert a »házi bácsi«, kedves, gyermekszerető bácsi, féltette a növendék fájt és virágait. Bizonyára tapasztalatai készíteték rá, hogy ne hagyjon magunkra a kertben. Lelkünkre is kötötte, hogy semmit sem szabad kitépnünk, még gyomrot sem, csak az ő engedelmével. Szót fogadtunk neki, de még így is megesezt, hogy — megemlékezővén a lelkünkre kötött intelemről — eléje álltam a gyomnak vélt és kitéptt violapalántával:

— Házi bácsi, kérem, szabad ezt kitépni?
Mondhatta már házi bácsi, hogy nem szabad, ezzel már nem segített volna a dolgon, hát nagyot kacagott:

— Oh, te kis huszár, hiszen már kitépted!
És még évek múlva is, amikor az érettségi bizonyítvány már a zsebemben volt s erősen pödörgettem serkedő bajuszomat, kacagva kérdezte föllem:

— Emlékszik-e még, öcsém, amikor a violát kitépte?

Bizony, emlékeztem. S amikor az ő meghívására meglátogattam a régi kedves házat, mintha egy láthatatlan kéz pörgette volna le előttem az egyetlen, feledhetetlenül boldog gyermekkor örökre letűnt éveit...

A ház azóta megnőtt: emeletet kapott, azonban az udvar és a kert mintha megfogótt volna. Vagy csupán az én gyermeki szemem látta olyan nagynak? De azért minden kis zug emlékeztetett valamire. Az idő térré valósult, a múlt lenné téresedett.

Itt, ezen a helyen találtam meg a zsebkésemet, amely egy késő őszi délután a lyukas zsemből kiesett s az éjjel frissen esett hó tavaszig eltakarta... Ennél a fánál egyszer egy nagyot ugrottam — haragomban Nyomban utól is ért a büntetés: a lábam kificamodott s hetekig nyomtam az ágyat. Szegény édesanyám egy szóval sem tett szemrehányást, de annál jobban fájt a lelkemnek az a néma szelidség és szomorúság, amellyel betegágyam fölé hajolt... Itt, a hatuló udvaron lovagoltam és — igen: itt, ezen a helyen vetett le a ló a hátáról. A fejem épen a ló lába közelébe került s ha idején ki nem ragadnak a ló alól a huszárok, akiknek lovai nálunk voltak »bekvártélyozva«, ma igen csendes ember volnék. Azóta hívott házi bácsi kis huszárnak. — Itt meg tavasszal gombozni és golyózni szoktunk Gézukával.

És egyszerre elmébe szökken egy szelidarcu, göndörfürtű gyermekalak: Gézuka, gyermekkorom legkedvesebb játszópajtása.

A mi udvarunkon lakott ő is. Az édes apja egész nap lótot-futott, hogy verejtékező, robotoló munkával előteremtse a kenyérre valót. Csak korán reggel láttam őt, amikor Gézuka a kapuig kísérté, ahol az édes apja ölébe kapta a lányos arcu kisiut és csókolta, csókolta, mintha nem birna föle elszakadni. Bucsuzóul mindig lelkére kötötte Gézukanak:

— Gézuka, lelkem, fogadj szót anyukának!

Gézuka pedig mindig szót fogadott az édes anyjának, aki éppen olyan szelidarcu és halkszavu és éppen olyan melegsivű volt, mint Gézuka s míg odahaza pénzért fehérneműt varrt idegeneknek, napközben százszor is kinézett az udvarra:

— Gézuka, hol vagy?

Gézuka pedig rendesen velem játszott. Ő volt az én legodább hivem és legőszintébb bámulóm. Néha csak azért másztam föl egy-egy fa ingadozó csucsára, hogy az ő néma csodálat-adjával gazdagodjam. Sok nyaktörő csinyemet csak azért köveitem el, hogy ő csodáljon s halljam tőle:

— Jaj, hogy merted ezt megtenni!

Ezért aztán fölényesen bántam vele, való- sággal uralkodtam rajta, ő pedig mint türelmes alattvaló örömmel szenvedte zsarnokoskodáso- mat. Amilyen szilaj voltam én, épen olyan sze- lid volt ő. S talán azért is szerettem őt s ezért ragaszkodott ő hozzám. Mert a gyengéket min- dig lenyűgözik az erősek erőmegnyilatkozásai.

Egy szép tavaszi napon a löbbi gyerme- kekkel együtt játszottam. Golyóztunk. Gézuka, szegény, fázósan összehúzódva nézte a játéku- kat. Én egy s/ines üveggolyóval játszottam. Szép, tarka színek csikozódtak benne végig. Minden gyermek vágyó szemmel nézte a golyómat, én meg a világon semmire sem voltam olyan büszke, mint erre az én kincsemre. Gézuka jóformán le sem vette a szemét róla. Szeme, csillogó, tűzben égő szeme maga a sóvárgás volt. Egyszer csak elmozdult a fal mellől, amelynek oldalán a napon sütkérezett és hozzám lépett:

— Mutasd azt a szép golyót!

A lélekzete gyors volt s bal kezét a mellére szorította. Kezébe vette az üveggömböt, megfor- gatta és sokáig mindenfelől megnézegette.

— Add nekem! — szólt aztán bátoritanul.

— Nem adom! — feleltem határozottan.

— Adok érte öt márványgolyót! — mon- dotta Gézuka.

— Nem adom.

— Gé zuka! — hangzott ebben a pilla- natban az édes anyja hívó hangja.

— Gézuka csüggedt mozdulattal adta vissza a golyót s lassan, bizonytalan léptekkel bement a lakásukba.

Másnap reggel hiába vártam Gézukát, nem jött ki az udvarra. Oda álltam az ajtajuk elé és szólítani kezdtem:

— Gézuka! Gézuka!

Az ajtó megnyit s az édes anyja kisírt szemmel jött ki.

— Gézuka nem jöhet ki, fiam — szólt hal- kan — Gézuka beteg. — És sirni kezdett. Én csak álltam ott és nem tudtam, mit mondjak. Ott maradtam az ajtajuk közelében még akkor is, amikor ő már régen bement és odaszólt nekem:

— Eredj fiacskám, játszodj a többiekkel!

Valami szemrehányást éreztem szelid sza- vaiban. Igen, tegnap is a többiekkel játszottam és az üveg golyót sem adtam neki, pedig láttam, mennyire vágyik rá. Még öt márványgolyót is akart adni érte.

Belenyultam a zsebembe, kivontam a golyót

és nézegettem. Már nem találtam olyan szépnek mint tegnap s valami bent, a lelkemben suttogni kezdett:

— Rossz fiu vagy, nem adtad Gézukának!

Éjjel is Gézukával álmodtam. Szomorú arccal nézett rám és felém nyújtotta a golyót. Én a tenyerembe vettem s a golyó egyszerre csak tüze-sé vált, fölszállott a levegőbe a fejem fölé s körülöttem keringett, mindig szorosan a festem mellett, úgy, hogy a tüze égetett. Aztán a golyó megállott a szívem fölött s rászállott a mellemre, leégette a ruhámat s beleégette magát a husomba. Gézuka pedig, szegény, kiabált és sirt és rámhajolt, hogy könnyeivel oltogassa a golyó tüzeit s a könnyei még jobban égettek, mint a golyó...

Gézuka nem jött ki másnap sem, harmad- nap sem. A doktor bácsi naponta komorabb arccal jött ki Gézukáéktól s az édes anyja min- dennap halványabban kísérte ki a doktor bácsit. Én pedig, mintha ígézet kötne hozzá, egész nap ott ödögtem a lakásuk tájékán, — Gézukához nem volt szabad bemenni — nem kellett a játék sem s lassankint gyűlölni kezdtem a golyómat.

Egy reggel aztán erős sirás, lélekrázó férfi- zokogás hallatszott ki Gézukáék lakásából. Az udvaron a lakók döbrent arccal, kis csoportok- ban álldogáltak s suttogva adták tovább:

— Gézuka meghalt...

Aztán sok idegen bácsi jött, kis koporsót hoztak és fekete posztót s bevonták vele a Gézu- kaék lakásának ajtaját. És én egész nap ott áll- tam a lakás tájékán és egyre fülembé cseengett:

— Gézuka meghalt...

Nem értettem, hogy mi történt vele, csak azt tudtam, hogy többé nem látom soha, többé nem játszom vele soha, többé nem adhatom neki soha a golyót, a csunya, utálatos golyót. És va- lami úgy szorította a torkomat, a szívemet, talán azok a könnyek, amelyek nem tudtak kitörni és úgy égettek, úgy égettek... És éreztem, hogy az a golyó, amit megtagadtam Gézukától, az, hogy Gézuka utolsó kérését nem teljesítettem, kínosni és gyötörni fog, — úgy gondoltam — amíg csak élek. Most már nem értettem, hogy tudtam olyan kemény szívü lenni az én drága kicsi pajtásom iránt, aki mindig jó volt hozzám s aki többé soha, sohasem fog velem játszani.

S amikor délután láttam, hogy a fekete posztóval bevont ajtó nyitva áll, valami ellen- állhatatlan erő hajtott, hogy besurranjak a szo- bába. Senki sem volt bent. Középen virággal be- ritva, halvánv mozdulatlanágban feküdt Gézuka.

— Alszik, mondottam magamban és köze- lebb léptem hozzá.

— Gézuka! — suttogtam — Gézuka! — és a hangom zokogásba esuklott — elhoztam neked a golyót...

És csendesen beletettem a virágok közé a koporsóba.

(Brassó.)

Testvérkéek.

(Mesejáték három képben.)

Írta: KELEMEN ANDOR. —

HARMADIK JELENET.

Elsőbbiek, a két törpe és Hugó.

(A két törpe kis játékkocsin begurítja Hugót, aki hálópongyolában, éjjeli papucsban van. Alszik a kocsin is.)

Első törpe, második törpe (egyszerre):

Burum, burum, burumbák,
Itt a drága gyöngyvirág!
Ugy repültünk fel vele,
Meg sem rebbent a szeme!

Ili (rémülten): Jaj, Hugó, a bátyám!

Hugó (álmából felriadva): Hol vagytok!
(kiált) Anyukám! Kik ezek? Jaj, jaj, jaj!

Pistika (megismeri, összerezzen): Az Ilike bátyja.

Második törpe (Hugóhoz, aki jajgat): Ne kiabálj, gyöngyöm! Nem használ a láрма! Hát bizony, mi kissé furcsa helyre hoztunk!... Ej, ej, nem ismernél? No, megismersz rendre.

Ólomkatona: Ha miszlikbe osztunk!

Hugó: Segítség, végem van!

Ili (Pistikához): Könyörülj meg rajta, Pistikám, királyom...

Csonka ólomkatona: A karját kívánom, az enyém letépte!

Pistika: Csened legyen már végre!

Hugó (megismeri Pistikát, szörnyülködve):

Jaj a cigányfiu, akit kikergettem...

Pistika (félre): Tudja, hogy ki vagyok, én rég ráismertem! (Fönn népéhez):

Meg ne görbüljön a fején haja szála!
— En vagyok a népem királya, bírálja!
Nevemben ítél az egész birodalom!

Hugó (sirva): Jaj, nem lesz fejemnek kegyelem, irgalom...

Pistika (folytatja):

Én is ismerem őt, odafele, mint ti,
Hiszen udvaráról tegnap kergeteit ki:
Mikor szédelegve, fáradtan betértem
Egy darab kenyérért — hugocskámnak kértem;
Ugy hagytam szegénykét éh-betegen otthon —

Mind: Szörnyűség! Rettentő!

Pistika: Látjátok, nekem van hozzá a legtöbb jussom! Tehát az én foglyom!

Itélek fölöttem! (nagy csend) Szabadon eresztitek!
Akkor idehoztak, újra hazavisznek,
Minket kőként dobott meg szívtelenséged,
Lásd, mi lágú kenyérrel dobunk vissza féged!

Hugó (reszket örömeiben, félve, mint aki nem hisz a fülének): Szabad vagyok újra?...

Pistika: Szabad! (a törpékhez) Vigyétek el!

Hugó (egy darabig némán tusakodik, aztán kiugrik a kocsiból s a trón elé veti magát):

Nem, így nem megyek el,
Ugy égeti lelkem a te nagy jószágod,
Hiszen én kegyellen, rossz voltam hozzátok.
Vásolt, rakoncátlan, féktelen és durva...
De most úgy álltok itt, tisztán, megjavulva.
Ó, megbántam mindent, ó, ne engedj így el,
Mondd, hogy megbocsátasz, tisztá, igaz szívtel.

Pistika (leszáll a trónról, Hugóhoz megy és felemeli, szeliden): Mindent megbocsátok. (Mefogja a siró Hugó kezét.) Mindent elfeledtem.

Ili (megragadja Pistika kezét): Nagy, nem a lelked, arany van szivedben, tündöklőbb fényű, mint fejed koronája!

Mind (boldogan, lelkesen): Boldog a mi népünk, áldott a királya!

(Pistika kétfelől kézen vezeti Ili és Hugót s megindul népe között. Azok körláncot alkotnak körülöttük s ütemre dalolják):

Ó, de jó,	A madár az ágon,
Jaj, de jó	Nem lehet
Nagy meseországba,	Szebb élet
Nekünk nyit,	Ezen a világon,
Ha virit	Nincs ilyen
A rét száz virága;	Gyöngyélet
Nekünk szól,	Sehol a világon!
Ha dalol	

HARMADIK KÉP.

SZIN: Hugó hálószobája. Oldalt elkülönített fülkében van Hugó ágya. mellette kis szekrény-állvány. Távolabb alacsony körasztal, számlókkal. Hául, az ajtónyílás, selyemfüggöny takarja

ELSŐ JELENET.

Hugó és Bébi.

Hugó (alszik. Egy darabig nyugtalanul hanykolódik ágyában, azután fölébred és nagyot kiált): Jaj, jaj!

Bébi (fiatal komorna, egyszerű fekete ruhában. A kiáltásra bejön csendesesen és Hugó ágya fölé hajlik): Reggel van, Hugócska. (Keltegetve) Hogy aludt? Jó reggelt!

Hugó: Bébi, Bébi lelkem, de rosszat álmodtam. (Felkönyököl.) Megjött-e anyuka?

Bébi (mosolyogva): Megjött, Hugócska, az este még. Csak igen fáradt volt. Hanem már rég fönn van.

Hugó: Édes Bébi lelkem, szóljon anyukámnak, hogy kérem egy kissé.

Bébi (Mosolyog): Megmondom, Hugócska! (el.)

MÁSODIK JELENET.

Hugó, majd a grófné.

Hugó (még mindig borzadva): Ó, de borzasztó volt...

Grófné (bejön, megcsókolja Hugót, ágyára ül): Hogy aludt, Hugócska?

Hugó (átöleli anyja nyakát): Rosszul, igen rosszul. Oly csunyát álmodtam. Hol jártál, anyukám? Meséj valamit.

Grófné: Sokfelé, fiacskám. Mit, miről mesélsz?

Hugó (még mindig remegve): Valamit, akármit...

Grófné: Volt egyszer egy ember, volt egyszer egy aszony...

Hugó (elfintorítja arcát): Anyum! Valami más!

Grófné: Nem, ez érdekes lesz. Hallgasd csak, Hugócska! Annak az embernek, annak az asszonynak volt két kis gyereke. Fiu volt az egyik, leány volt a másik. A fiucska eleven jószág volt. Kicsit csintalan is, kicsit rakoncátlan s igen-igen büszke. Mert azok az emberek igen gazdagok voltak.

Hugó (kényelmesen): Anyum, mindig csak ez! Ne mondd! Nem szeretem!

Grófné: Nem, fiacskám. Kértél: meséljek akármit, hát csak hallgasd végig szépen, türelmesen. (Folytatja.) Boldogan is éltek, sokáig, sokáig. Egyszer aztán kiűrtök harsantak meg. Riadó szavukban a haza kiáltott az ő fiaihoz, az egész nemzethez: nagy veszélyben vagyok! A gazdag ember megcsókolta feleségét, két kis gyermekét és elment a háboruba. Ő, nem egyedül ment, sokan mentek akkor: paraszt, ur és szolga, fiai mind, mind az édes anyaföldnek. A gazdag ember felesége otthon maradt, felöltözött fekete ruhába két kis gyermekével s úgy várt minden kis hirt a haza sorsáról, drága jó uráról. Sokáig ment ez így. Aztán az emberek beleszóltak a háborus életbe. Végezték dolgukat, mintha mi sem volna. A kis fiucska is tovább játszadozott, még csintalankodni is szottyant néha kedve. Furcsa kis fiu volt. Egyszer megtörtént, hogy egy szegény cigányfiút, aki kéregetni tért be udvarukra, kidobatt az inasokkal.

Hugó: Anyum!

Grófné: No, mi az, Hugócskám? Hiszen ez csak mese. Ugy-e, hogy nem volt szép? Ugy-e, te nem dobnád ki a szegény cigányfiucska? Mert annak a kis cigányfiúnak is ott volt az apja a csatamezőn, ahol a hazát védik. Békés időben csak jámbor muzsikus volt. Bizony, nem fogott még kardot a kezébe, hanem hát a bajában azért csak úgy megforgatta, mint aki egész életét kardforgatásban tölti... Egyszer a feketeruhás asszony sürgőnyt kapott. Messzi, idegenföld kórházából küldték.

Hugó (rossz sejtelemmel): Jaj, anyukám! Istenem!

Grófné: A feketeruhás asszony megcsókolta, mosolyogva, két kis gyermekét, pedig a lelkében nagy-nagy fájdalom volt. Amikor rájuk nézett, elszorult a szive, jaj de félt, hogy azok kis árvákká válnak...

Hugó: Anyum! Édesanyum!

Grófné: Sirva utazott el, messze, messze. Napokba telt, amíg megérkezett abba a városba, abba a kórházba, ahol férje feküdt, ki tudja, hogy milyen nagy betegen, talán bénán, csonkán.

Hugó: Jaj, drága anyuka!

Grófné: Mikor beengedték, jaj, hogy vert a szive. Nagy terembe mentek, sok-sok ágy volt benne. Az egyikhez odavezette az orvos. Bekötözték karu ember feküdi rajta...

Hugó (sirva): Az én apukám volt...

Grófné: Fehér volt az arca, becsüti két

szeme, bizony nagy beteg volt, sokáig, sokáig. Hanem akkor már túl volt a veszélyen. Lábbadozott szépen. Kicsikét járt is. Elbeszélte aztán, hogy s mint sebesült meg. Szörnyű nagy csafa volt. Tenger volt az ellen. Egy-egy jó vitézre husz-harminc is jutott. Pedig úgy küzdöttek, mint az oroszánok. Hiába volt minden, lassanként elhulltak, vagy megsebesültek. A gazdag embernek átlőtték a karját. Leesett egy dombon. Pedig már közelgett az ellenség népe, szilaj paripákon. No, most széttaposnak, gondolta magában a sebesült ember. Megpróbált nehezen felemelkedni, csakhogy sok vért veszített s nem volt jártányi ereje sem. Bizony ott pusztult volna. És akkor valaki lehajolt hozzá. Annak a szegény cigányfiúnak az apja. Ott védte hazáját, ahol a gazdag ember. Mikor látta, hogy az megsebesült, bekötözte sebéit, aztán szépen felvette ölébe s futni kezdett vele. Amint úgy szaladtak, egyszer csak megremegett a cigánykatoná, megingott egy kissé. Meg is állt egy percig, de a sebesültet nem eresztette el. Hanem azután már csak igen lassan ment. Nemsokára egy segélycsapatra bukkantak. A mieink voltak. Ott a cigánykatoná letette a sebesült tisztet és összeesett. Átlőtték a mellét, amikor a gazdag emberrel menekült. Csak annyit mondott még: »Drága gyermekeim! s azzal ki-lehelte lelkét. Ugy mentette mag az életével...

Hugó: Az én apukámat.

Grófné: A te apukádat!

Hugó (megöleli anyját): Anya, édesanya...! (Zokog.) És én olyan rossz voltam a kis fiához! Ó, édes Istenem, ha jóvá tehetném.

Grófné (megsimogatja Hugó fejét): Talán nem lesz késő...

Hugó: Ó, nagyon megbántam, olyan csunya voltam!

Grófné: Még jóváteheted...

Hugó: Mondd, mondd, édesanyám...

Grófné: Tudnád-e szeretni?

Hugó: Mint a testvércémet...

Grófné: Fogadd testvércédek!

Hugó (boldogan): Ó, édes anyuskám, hogyha úgy lehetne!

Grófné: (Mosolyogva felkel Hugó ágyáról s a selyemfüggönyhöz megy: tapsol hármat és fellebbenti. Belép Pistika, Birike, Ilike. Pistikán szép ruha. Birikén és Ilin egyforma ruhácska.)

HARMADIK JELENET.

Előbbieket, Pistika, Birike, Ill.

Hugó: Pistika, Pistika! Megengedsz-e nekem?

Pistika (Hugó ágyához lép): Sohse haragudtam, elfeledtem régen. (Megölelik egymást.)

Hugó: Légy a kis testvércém. Ó meglásd, hogy igen-igen fogjuk szeretni majd egymást. Ugy-e, édesanyum, a kis testvércénk lesz?

Grófné (jóságosan mosolyogva): Ugy van, Hugó!

Hugó (boldogan Pistikához): Együtt fogunk lakni! együtt leszünk mindig.

Ili: Hugócskám, Birikét még észre sem vetted . . .

Hugó: Szervusz, kis Birike! (Megcsókolják egymást.)

(Mindnyájau körülállják Hugó ágyát.)

Ili: Ő is a testvérünk és velem fog lakni.

Hugó: Hanem nappal azért mind együtt leszünk és együtt fogunk majd tanulni, játszani.

Ili (tapsikol): Istenem, be jó lesz, be szép lesz!

(Összesimulnak mind.)

Grófné (jóságosan):

Ugy, kicsi testvérek: szeressétek egymást!

Testvérnek testvérkét szeretni nem szégyen.

Mert ne feledjétek, mind testvér az, akit

Az édes anyaföld ringat az ölében!

(Budapest.)

(FÜGGÖNY.)

Esti fohász.

— Irta: SZEMLÉR FERENC. —

Este van, alkonyat,

Csend borul a tájra.

Néma éj a fáradt embert

Pihenőre várja . . .

Istenem, jó Atyám,

Könyörögve kérünk:

Védj a rossztól, légy velünk,

Míg pihenni térünk . . .

(Brassó.)

Gyifigyufa.

(Mese.)

— Irta és rajzolta: GULYÁS KÁROLY. —

Tudom, hogy sok minden szómmal el-el-döngicsélt már a szél, azért mégse hallottatok tőlem soha szebbet, jobbat, szaporábbat, mint amelyet arról a tulipiros orcájú ifjú fiúról akarok mondani, akit úgy hívtak hogy: Gyifigyufa. De bizony, akárhogy csalnám is a nyelvemre eszemnek járását, ha nem akarok ásitó unalmatokra lenni, csak annyit mondhatok, hogy ehhez a Gyifigyufához fogható, még egy olyan viszketős jókedvű legény nem is igen járja ma se a vásárt.

Igaz, hogy sok csufolódást, hajbakapást, pántolódást lehelt mindig az ő nyelvecskéje, nyeldekítője, de az is bizonyos, hogy igazmondásával mindig hárább járt az agarnál Gyifigyufa urfi, de még azokat se igen érte volna szemmel, akkorákat tudott füllenteni. Minden tővel hegygel összehordott hazugság kitélt tőle igencsak. Maskor pedig annyira szelid, jámbor fiú volt, mintha épen a tökkáposztát se tudná a turós bélestől megkülönböztetni.

Hiszen még gyermekségének első futamodásában csak hagyján volt a Gyifigyufa élete, ha akkorákat lóditott is, hogy másnak kétfelé állott tőle a füle, legfeljebb az is bolond volt, aki hallgatta, vagy elhítte neki Hanem, amikor kikéfélték az iskola sorából, már akkor hamarosan hoppon vették minden mondását, bezzeg nem olyan könnyen fujta el mondókáit a hazugság szele.

Amikor porhajas korában azt hazudta például, hogy akkora könyvet látott, aminek a lapjait csak géppel lehetett fordítani, ezt még csak a balustyak hitték el Gyifigyufának, de mikor kiűtött a sárból egyszer és azt mondta, hogy ismert ő egy olyan katonát, aki olyan sebesen forgatta a kardját a feje fölött, hogy egyetlenbe egy csepp eső nem esett rá, akármekkora zápor volt is, — ezt már nem bocsátották meg neki.

De hiszen ha még csak megharagudtak volna Gyifigyufára, de ez sem volt elég, hanem menten fülön fogták és vitték a híres Puzdori király elibe, aki ép olyan hirtelen mérgű volt, amilyen a neve is, osztán egyszerre borzasztó haragra lobbant, ráivalt szörnyen, hogy:

»Hátadnak a hosszát
Szép sugár pálcától
Meg nem menti senki,
S szegényvallástol
Tulipiros orcád,
Ilyen, olyan adta
Hazug Gyifigyufa!»

Ugy megijedt most szegény Gyifigyufa, hogy a szemei majdnem helyet cseréltek kedtökben, pedig még tovább is folytatta mondani valót Puzdori király: — osztán ha te ilyet is láttál, akkor azt is megteheted, hogy lopjál nékem lánggal égő vizet meg mellé még osztán egy kis tüzet, — ha mindezt te idehozod, akkor ideülsz mellém a trónusomra. Még a helyét is megmutatta, hová ül majd Gyifigyufa, még le is porolta neki, ahová ülni fog majd, ha pedig el nem hozod, akkor jaj a te Gyifigyufa fejednek!

Hát uramfia, mi történik erre a szavára Puzdori királynak? Nem Gyifigyufa fakadt sírva, hanem majd el is felejtetem mondani, volt még a király mellett más is, aki ugyancsak belé közmászott Gyifigyufába, ahogy rávetette a szemét, ez pedig nem volt más, mint a szépséges, az egyetlen királyleány, a gyönyörű csillagszemű Zirzabella.

Hát Zirzabella elkezdte siratni Gyifigyufát, hogy micsoda lánggal égő vízéért, jeges tüzért kell most elmennie messze, messze. Mielőtt még a szemét elpillantotta volna Gyifigyufa, újra rápislantott Zirzabella és mindjárt azt mondta bizony a csillagszeme: első vagy én Gyifigyufám,

kit szívembe irtalak s mégis úgy érzem, hogy egyedül is telve van véled szívemnek pitvara.

Hát igaz, hogy Gyifigyufa is úgy érezte egyszerre, hogy Zirzabella meg az ő szívének egyetlen taplója, attól gyulad lángra szemének gubója.

De bizony csak hiába öntözte csillagszeme harmatjával bánatos orcáját a gyönyörűséges Zirzabella, hiába nem férközött mosolygás könnyhullató szemébe többé, szívszakadva kellett halani apjának a haragját Gyifigyufa ellen.

Kapkodhatott osztán Zirzabella is, Gyifigyufa is zöld ágakhoz, futó habhoz, nem irgalmazott Puzdori király az égvilágában senkinek semmit, menni kellett Gyifigyufának, de abban a szent percben, ahogy kimondta a király, a tüzes jégért, lángos vízért, mielőtt még lélegzetet is vehetett volna.

Földfölitől, égaljától érzékeny bucsut vett hát szegény Gyifigyufa barátunk, mert hát én kétszer se mondom, mintha nem nagy távosság volna közbevetve egyik országtól a másikig, bizony egy-két vaktyuk alig látná átállépni azt a széles körfalat, ami Hetedhétországot a Puzdori király birtokától elkülönözte.

De hát szegény Gyifigyufa olyan igen egynek, egyazon bánattal borítottnak látta az egész határt mindenfelé. Bánta is ő, hogy feketék a földek, a vetések zöldek, ment, mendégélt nagy szomorán azért a tüzes vízért, lángos jégért, mert nem akart szegyenbe maradni mégse. Ment, ment biz' ő, futton futvást, hol mogyoró-paj lova után szaladva, hol meg úgy, hogy az járt ő előtte.

Egyszer épen hogy megálapodott egy vakondturáson és ráírta egy lipi lipi levélre szegény nagy keservében Zirzabellájának, hogy:

Szánom kesergésed,
Bánatos sirásod,
Két szemedből csorgó
Sok könnyhullatásod,
Hej, én is úgy vagyok,
Majd megöl a bánat,
Annýt esdekelek
Mindig Te utánad!
Annýt az irigyem,
Mint fűszál a réten,
Most se mentem tovább,
Mint amire értem.

Ezennel végzem is
Könnyes irásomat
És pecsétül adom
Égynéhány csókomat!

El is küldte szálló galamb szárnyán ezt a szép levelet Zirzabellájának, el is siratta szegény Gyifigyufát a csillagszemű királylány, bizony igen gyakran veite ezután észre, hogy se eső nem esett, se felhő nem látszott, szép orcája mégis két oldalról ázott.

Már Puzdori király is megsokallotta ezt a sok kesergését leányának és neki fogott vigasztalni, de még hogy, nem is képzelitek, így hogy:

Látod, lányom, látod
ezt a cérnaszálat?
Mire ez a cérna
szépen kivirágzik,
Akkor jön meg párod!

Na hát az ilyen vigasztalástól se igen ment a fálnak szegény Zirzabella, kesereghetett volna e felől százezerig bizony, hanem hát ő se esett a feje lágýára, kapta-fogta magát nagy hirtelen, eloldalgott a vén tapasztalt Ruha Gyuri bához. Épen az orrára bukva aludt az öreg takaros, amikor bébotlott hozzá Zirzabella. Mondom, hogy roppant okos ember volt ez az öreg Ruha Gyuri. Nemcsak okos vén totyagos volt, hanem minden limlomot is összeszedett, ami csak a ház körül talála ódott, ami mástól maradt, osztán ezt a sok semmit rendezgette, rakosgatta egész nap, csiklót, biklót, fakanalaf, villanyelet, bikkfanyársat, faparazsat, úgy hogy soha se vala semmi ualma evvel a fene nagy foglalatosságával.

Jól tudta Zirzabella, hogy ő még arra se méltó, hogy vizet adjon az öregnek, gondolta,

hogy ami csellel-csallal élte világát mindig az öreg Ruha Gyuri, csak megtudja neki mondani, hogy merre járhat most az ő Gyifigyufája. Jaj, de nagyon vásott erre a hirre a foga Zirzabellának.

A bölcs öreg csakugyan semmit sem szólna ezt mondta Zirzabellának: egy cseppet se görbítsd félre siróra azt a kásafuvó birsalma kis szájacskádat lelkem, galambom, ott jár Gyifigyufa most a tengerbekacsintó csillag irányában a jegesfűz meg a lobogós víz után, de addig oda nem ér, valámig a mennyország ablaka elé nem jut, de ne busulj érte semmit, jól megy sora, mehet mind a vizig szárazon odáig, ahol fényes, ott egyenes, de az én okos kigyóm mégis utóéri, amelyiket csakugyan rögtön utána indítom most, hogy mégse kopjék épen térdig a lába szegénynek, mert az én tanácsommal már onnan is visszafordulhat, ahol most jár.

Mindjárt jobban megnyugodott zavaros gondjaiban Zirzabella, már egy-egy lopva tett mosolygás is mozgatta rózsás ajakát szegénykének, tavaszi színt vett egész kedves ábrázata, ahogy tűzbe-lángba mártott szerelemmel gondolhatott Gyifigyufájára.

Bezzeg Gyifigyufa ezalatt is nagyot haladt, mendegélt fekete városból fehér falúvégre, megfurta az agyát nem egyszer, se kétszer, hogyha lábaszárába nem botlott volna akkor az esze, első ijetségében, nem kellett volna ekkorát kutyagolnia mégse, dehát csak azzal maradt mindig, hogy egyszer majd csak az orra eleibe fakad az igazság. Hanem bizony, egyéb toppant elibe nagy hirtelen: az öreg Ruha Gyuri okos kigyója.

Azt mondja a kigyó, ahogy szembe fordult Gyifigyufával: tudom én miben sántikálsz, sétafikálsz, tudom én, hogy olyan dolgot kell véghezvinned, ami nehezen fér az agyarádra, de mondok egyet, kettő lesz belőle!

Ésszel indulj, okkal járj, pajtás! Mit bujdosol te eperfától diófaig, minek izzadsz te itt vértől, gőzölögsz a hévtől, veritéked mintha lenne a szekérkenőtől, nem igen látsz te se jeges tüzet, se sebes lánggal lángoló tüzet ebben a pipás világban, hogyha csak ok nélkül is olyan okot nem vetsz, amit nemcsak száraz szóval mondatsz, hanem meg is tehetsz! Mennyit hűltél-fűltél ugy-e már idáig, mégse jutott zöldágra szerencséd, de ha énám hallgatsz, vakjáról hátára fordul kockád minden bizonytalán!

Azt mondja erre Gyifigyufa: engemet reméltetsz kigyó pajtás, magad se hiszed tán, amiket itt mondasz, hajnalt hirdetsz nékem, magad sötétben vagy, biznék én, de nincsen kihez, futnék én, de nincsen hova, mennék s imé nem mehetek innén el se té se tova!

— Dehogy, komám, dehogy, sziszegte nagy biztatással a kigyó, sohse busulj egyet se a Purdori ítéletén, kiapadt már az ő haragjának a mérge, osztán amilyen szorosan büntetett ő téged, olyan tágra fogjuk a te büntetésed! Patkótörő erő mit sem ér ész nélkül, eszét szedje csomóba az aki boldogulni akar! Ha fel nem éred elmédnek festékjével, bezzeg megjárta ám az én eszem, az én kigyó eszem, hogy mit cselekedjünk. Csináltatsz magadnak ügyes átalvetőt,

abba is bétészel üveget vagy kettőt. Ennek egyik oka az észben rejtőzik, a másik pedig a szívből férdőzik. Néked trónusod lesz, ha okosan beszélsz, Zirzabellának meg a gyönyörűsége kész, mert most bizony szépségének virágait egyre vámolják a napok, hogy mindig rád számít, sietned kell nagyon, mert bizony megjajdulsz, ha mikor azt hallod, hogy valamikor szép is volt a te Zirzabellád!

Azt mondod hát otthon szép pogácsanyelven Purdori királynak, amikor hazaérünk: egyik üvegben van a sustorgós lángos víz, a másikban pedig a fagyos, jeges tűz. Ráírjuk egy cédulára, rá az üvegek nyakára mi vagyunk az ő belekben, vagyunk pedig hideg kutviz mindegyikben. Hogy valaki kételkedni ne merjen ebben: én is ott leszek hamis tanubizonyásnak, ha kellek!

Hát csakugyan elővett Gyifigyufa két nagy salabakter üveget, ráírta nagy verébfjetükkkel hogy jeges tűz van az egyikben, égő víz van a másikban, osztán megtöltötte a két üveget jóféle kutvizzel.

Örömeinek a legeslegtetején állott Gyifigyufa, hogy hazaérkezett egyszer végre valahára a Purdori királyi palotájába.

Hát Zirzabellának milyen kedves hévséggel parázslottak ő csillagszemei, hány színnel változtak orcája erei, hogy meglátta Gyifigyufát az átalvetővel! Örömkönnyre olvadt szeme, szive tája, örömeiben majd hogy ki nem ugrott hamis kis zuzája, hogy egyszer már újra megláthatta drága Gyifigyufáját. Nagy jókedvében, örömeiben úgy megölelte Gyifigyufát, hogy az átalvetőben volt üvegek menten összetörték merőben, ugyan kifolyt belőlük minden rögtön.

Jó, hogy az irás megmaradt az üvegek nyakán, Igv leolvashatta legalább Purdori, hogy mit is hozott Gyifigyufa csakugyan, hogy a víz a melegben addig égett, míg a jég fel nem olvadhatott, aztán a tűz vízzé lett, a tűz jéggé fagyott mire idehozta, mégis elfolyt az ebaita.

Zirzabella nem is bánta, mit tört össze, mit nem, csak hogy ott volt Gyifigyufa. Igaz, hogy még csak a száját se kellett kitéteni Gyifigyufának, amikor a napnál világosabban láthatta minnenki, hogy csakugyan kifolyt minden lé az üvegekből, meg hogy fel volt írva, ami benne lakott.

Nem is sokat teketóriázott Purdori többet, hanem, ahogy ígérte, rögtön le is lépett a trónjáról és odatelepitette maga helyett Gyifigyufát királynak.

Hát ez a bolond Gyifigyufa meg széles jókedvében le se akart többet szállani a fényes trónusról, csak éppen addig, amíg a lagzit el-lakták Zirzabellácskával.

Hát igaz, hogy semmiféle néven nevezhető kényesség nem vethetett volna gáncsot boldogságuknak s amerre a fényes nap jár, nem is volt náluk boldogabb pár.

Gyifigyufa megfogadta, hogy soha többet nem mond olyat, amit maga se hinne, mert nem

akart ő többet csupán csak a hazugságban lenni király, a hazugok közt az első.

Igaz boldogságuknak gyémántos, rubintos láncszemeit a biz' a ti is segíthetitek volna felfűzni eltramadzagra, ha ott lettetek volna a tyukverő nagy lagzin bizony, de a részleteket mondom, hogy félretették és ne busuljatok, mert megkapjátok, ha csak odataláltok, de ha már ott jártok, megnézzétek okvetlenül, hogy Gyíffyfa milyen parádés üvegbe tette spirítuszba hálából az okos kigyót, amelyik neki a jótanácsot meg kalácsot adta.

(Marosvásárhely.)

A hörcsög és a vakond.

— Irta: DROSNYÁK JÁNOS. —

De sovány kend kedves vakond koma,
Hiába, kend nem okul már soha.
Itt van ez a jó kövér tengeri,
S kend a sovány gilisztákat nyeli.

— Igaz, sovány, de van nyáron, télen,
Nem hizlal, de nem is vesz el éhen.
Kendnek meg amily nagy most a hája.
Tavaszkor oly zörgős a bordája . . .

Mintsem hogy majd éhen vesszem egyez: r
Ezután is meglepszem ezzel.
Jobb mindennap egy veréb soványan,
Mint két kövér tuzok — husvét tájban.

(Arad.)

Tamás érdeklődik.

Beszélgetés az emberevő cápáról.

Tamás: Nagyon sok állatról beszélgettünk már. Én a ragadozó állatokat sokkal veszedelmesebbeknek gondoltam, de a te magyarázatodból meggyőződtem, hogy a legtöbb nem olyan borzalmas ellenség. Ugy látom, hogy nem szívesen támadják meg az embert. Ha lehet elkerüljük a harcot. Nem értem azt, miért van egyik-másik állatnak olyan rossz hire. Némelyikről, például az emberevő tigrisről, régebben azt hittem, hogy mindig emberhussal él.

Apa: A vadállatok csakugyan nem keresik a harcot az emberrel, de azért nem kell őket nagyon ártatlanoknak tartani. Teljesen kiszámíthatatlanok. Különösen akkor támadnak az emberre, ha éhesek, vagy fel vannak ingerelve. Amelyik aztán hozzászokott ahhoz, hogy az emberrel is könnyen el lehet bánni, nagyon veszélyes. A tigrisek és oroszánok megszokják az emberhúst. Az ilyen példányokat jogosan nevezik emberevőknek. Az állatok azonban általában jobbak, mint a hirük. A legtöbb ragadozó visszavonul ha embert lát. Visszavonul még akkor is, ha fegyvertelen az ember. Rossz hirük onnan keletkezett, hogy az emberek szeretnek tulozni és szívesen elhiszik a rémes történeteket. Elhiszik különösen akkor, ha nem alaptalanok. Ekkor már csak nagyítani kell egy kicsit. Nagyítani pedig a legtöbb ember szeret. Ha egy-néhány ember áldozatul esett a vadállatoknak, a megijedt emberek között borzalmas történetek szállnak szájról-szájra az illető állat kegyetlenségeiről és vérszomjáról. Éppen azért szeretek veled az állatokról beszélgetni, mert a sok téves ítéletet ki akarom a lelkeidből irtani.

Tamás: De azért vannak állatok, melyek ok nélkül kegyetlenségeknek és gyilkosoknak. Tudom például, hogy az emberevő cápa órák hosszat kísérgeti a hajót és rögtön felfalja azt az embert, aki véletlenül belebuknék a tengerbe. Azt hiszem, a paron is leselkedik és sokat elpusztít a halászok közül. Még képen sem szeretem látni. Igazán borzalmas állat! Szerencsére, még

csak képen láttam, de így is eliszonyodtam. Ugy éreztem, mintha belém mélyednének irtózatos togai.

Apa: Bizony, fiam, az emberevő cápának nem nagyon biztató a külseje. Nem védem, mert a tenger legveszedelmesebb ragadozója. A legnagyobb baj, hogy örökké éhes. Én nem is csodálkozom rajta. 4—5 méterre is megnő a teste, folyton mozog, táplálékra van tehát szüksége. Gyönyörűen és kitaróan uszik. Ha zsákmányát meglátja, nyilsebesen rohan feléje. Kissé oldalt fordul, megnyílik irtózatos torka, megvillannak rettenetes fogai és a préda eltűnt a feneketlen gyomorban. A hajósok ismerik kielégíthetetlen mohóságát, ezért tréfálkoznak a hajót követő falánk szörnyetegekkel. Képzelheted, mennyire mulathatnak rajta, amikor bekapja válogatás nélkül a tengerbe dobált holmit. A rongyos ruhát, törött üveget vagy szeméthulladékot egyaránt bekapja. Kitűnő gyomra lehet, mert vidáman uszik tovább és várja az újabb zsákmányt. — Rendesen ez a veszedelme, mert a hajósok kedvet kapnak arra, hogy megfogják. Leeresztik a láncra erősített hatalmas horgot. A horog végén már nem ringy rongy, hanem jókora szalona vagy füstölt hus van. Nyilsebesen uszik oda a cápa és elnyeli a csalétekkel együtt. Odafele huzni kezdik a vastag kötélre erősített láncos horgot. A cápa érzi, hogy közeledik a végső veszedelem. Örült módjára forog, rángatózik, hogy megszabaduljon a horogtól. Ez a legritkább esetben sikerül. Rendesen olyankor ha nagyon mohón huzzák fel. Ilyenkor néha kiszakad belőle a horog. De annyira undorító módon falánk, hogy pár perc múlva az újra felszalonnázott horgot képes megint bekapni. Miközben emelkedik, rendesen belelőnek egyet kettőt, vagy addig hagyják a levegőben lógni, míg elgyöngül. Ha azonnal felhuzzák, vagy épen érkezik fel, nagy zene-bonát csinál a fedélzeten. Farkának súlyos csapásaitól csak úgy reng a deszkázat. Pedig a hajó személyzete irtózatos dühvel támad

reá. Fejszével, dorongokkal, vasrudakkal püfölik, de olyan szívós az élete, hogy nem egy könnyen pusztul el. Sokáig gondolkoztam rajta, miért gyűlölik annyira a hajósok. Meg tudnád-e mondani?

Tamás: Bizonyára arra a sok-sok emberre gondolnak, kiket ez az utálatos szörnyeteg elpusztított. Én sohasem láttam, mégis gyűlölöm. Gyűlölöm kegyetlensége miatt, de haragszom rá határtalan falánkságáért is. Egy könyvben azt olvastam, hogy egy felbontott cápa gyomrában egy kutyanak, juhnak és lónak maradványait, továbbá vásznat, különböző szerszámokat és ruhadarabokat találtak. Valószínűleg a tengerparton leskelődött és megrohanta a gondtalanul uszkáló állatokat, vagy talán egy csónakot fordított fel, hogy zsákmányhoz jusson. Rosszabb állat ez a tigrisnél is. Ha a tigris jól lakik, elvonnul a sűrűbe pihenni. Ez az undok állat pedig mindig éhes. Ugy látszik, az emberhúst nagyon szereti. Azóta irtózom különösen tőle, mióta te felolvastál egy Jókai-történetet nekünk. Valaki elrabol végtelen sok aranyat és társaival elrejtí egy lakatlan szigeten. Társait egymás után a legnagyobb fufanggal és kegyetlenséggel pusztítja el, hogy a kincs egyedül az övé legyen. Már az utolsót is beledobta a tengerbe, az utolsót, aki tudott a kincsről. Ez azonban kiűző uszó volt, visszauszott egy másik hajóra. Ott elmesélte a kincs történetét. A hajó kapitánya sietve közeledett, elfogta a rablót és ki akarta vitézni a szigetre, hogy meg tudja a rejtékhelyet. A rabló hirtelen a vízbe vetette magát, hogy elmeneküljön. Egy buvár utána ugrott. Ebben a pillanatban rémitő cápa közeledett. Derékban harapta át a két egymással birkozó embert. Még arra is emlékszem, hogy Jókai körülbelül úgy fejezte be: a buvár felordított, a rabló néma maradt. Más történeteket is olvastam, melyekben a cápák embereket gyilkoltak. Minden hajós jogosan gyűlöli őket.

Apa: Látod fiam, azért haragszanak olyan rettenetes módon a cápára, mert mindenki olvasott, vagy hallott borzalmas történeteket róluk. Egy kicsit ki akarlak gyógyítani. Nem akarom, hogy olyan féktelenül gyűlölj. Azt sem akarom, hogy megszeresd, hiszen magam is irtózom tőle és utálatosnak tartom nagy falánkságát. Az igazságot azonban meg kell mondani. Ha bejárod a nagy világot, mindenütt rémitő történeteket mondanak róla, de ha kérdezősködsz, hol és kivel történtek a szerencsétlenségek, alig kapsz választ. A cápák nagyon kevés embert pusztítottak el. Nem igaz, hogy azonnal az embernek rohannak, mihelyt meglátják. Sőt igen sokszor ki is kerülnek. Veszedelemes ellenség az ember. Vannak vidékek, ahol közönséges késsel fel-fegyverkezve belemennek az emberek a tengerbe, hogy szembeszálljanak a nagy ragadozóval. Nem mindenütt félnek tőle. Egyes helyeken a bennszülöttek vidáman és gondtalanul fürödnek, pedig a cápa nem nagy távolságra uszkál tőlük.

Bevallom, hogy én nem merném utánuk csinálni, mert bizony előfordul olykor a szerencsétlenség. A cápa támad és gyilkol. Igaz, hogy ritkán fordul elő. Ugy látszik, a cápa csak azokat támadja meg, akik az uszásba belefáradtak, bukdácsolnak, ki vannak merülve. Ezért van olyan kevés hiteles adat a cápák által okozott szerencsétlenségre. Mégis mindnyájan haragszunk rájuk, mert olvastunk és hallottunk borzalmas történeteket.

A tengerészek nagy haragjának valószínűleg más oka is van. Amikor a hajón elhaltak festét a vízbe eresztik, néha látniok kell, mint rohanja meg a halottakat a felszín alatt uszkáló szörnyeteg. Ez undort és borzalmat kelt. Jól esik egyet ütni erre a tengeri hiénára, ha sikerül horogra csalni.

Tamás: Nagyon csodálkozom azokon, amiket elmondottál. Én meg voltam arról győződve, hogy a cápa azonnal megrohanta az embert mihelyt megpillantja.

Apa: Régebben én is azt hittem. Azóta sokat olvastam és meggyőződtem arról, hogy az emberek túloznak és a túlzott híreket szívesen elhiszik. Én szemtanuk írásai alapján beszéltem neked a cápáról. A bálnavadászoknak elég alkalmuk van a megfigyelésre. Ha tudniillik bálnát ejtenek el, hozzálátanak a szalonna lefejtéséhez. Mihelyt a megölt bálnát a hajóhoz húzzák, többen átmennek a hushegyre, hogy a vastag szalonnarétegeket leszedeljék. A cápák közelednek a prédához, sejtik, hogy a hus jó része az övék marad. Néha nyüzsögnek a bálna körül. Ilyenkor előfordul, hogy egy-egy szalonnavájó a bálna sikos hátán megcsuszlik és zsupsz, belezuhan a tengerbe. Mondhatom, nagyon kellemetlen érzés lehet. Szemtanu beszéli el, hogy rögtön feléje rohantak a cápák, mert azt hitték szalonna esett le, de amikor észrevették, hogy élő ember, megse harapták. Ez az eset magában nem bizonyítana semmit, de a legnagyobb bizonyíték az, hogy a bálnavadászok közül alig akadott olyan ember, aki a cápának áldozatul esett volna. Pedig nekik sokszor van találkozásuk vele. Gyakran megtörténik, hogy a megsebzett bálna őszetöri a csónakot és a csónak legénysége uszva menekül. Ilyen menekülő legénység többször uszott cápák társaságában. Nem szeretném, ha ebből azt következtetnéd, hogy a cápa nem veszélyes állat. Veszélyes bizony az, de nem annyira ellensége az embernek, mint a rossz hírből gondolhatnád.

Tamás: A cápák mind egyformák, vagy vannak közöttük különböző fajták?

Apa: Igen népes család a cápaké. Az egyes fajok nagyon is eltérnek egymástól. Mi a legközönségesebben ismert emberevő cápáról beszélgettünk. Az emberevő cápa és testvérei között olyan nagy különbség van, mint például a tigris, oroszlán, párduc és a többi macskaféle állatok között. Ne is kívánd tőlem, hogy a cápa-fajta állatokat elmondjam neked. Egyet-kettőt

azonban megemlítek. A legnagyobbat közöttük *érides cápá*-nak hívják. Megnö 10—15 méter e is. Azt mondják, hogy az emberre egyáltalán nem veszélyes. Az ugynevezett óriás cápa is megnö 10—12 méterre. Ez a hideg vizeket szereti. Valószínűleg halakkal táplálkozik és akkor van ünnepnapja, ha ráakad egy nagy bálna vagy rozsmár tetemére. A cápák között legravaszabb a rókacápa. Azt írják róla, hogy nehéz horogra csalni. Ha mégis bekapta a horgot, nem menekül, hisz akkor befuródik a testébe, hanem gyorsan előre uszik és a kötelet iparkodik átharapni. Az ember azonban még nagyobb róka. Láncra erősíti a horgot és a láncsal még ez az 5 méter hosszú szörnyeteg sem bír. Majd egyszer megmutatom neked a különböző cápák képeit.

Tamás: Az emberevő cápát már többször láttam képen. Egyik kép nagyon érdekes volt. Két oldala két hal uszott mellette. Kicsinyek és szépek. Olyanok voltak, mint a testőrök. Miért rajzolták ezeket a halakat a cápák mellé?

Apa: Ezek az ő kis barátai. Inasok a nagy ragadozó mellett. A maradékokból élnek. Az oroszlan zsákmányából is részt kapnak a kisebb ragadozók, a cápáéból is. Kalauz halának hívják a cápa barátait. Nyugodtan élnek a szörnyeteg mellett és sokáig szomorúak, ha gazdájuk elpusztul. Árváknak érzik magukat. Pedig gyakran okai gazdájuk halálának. Ha valami zsák-

mányra van kilátás, ők figyelmeztetik a kényelmes nagyurat. Ha a hajósok valamit a vízbe dobnak, előbb a kalauzhalak szaglásszák körül, aztán hirt visznek a szörnyetegnek. A hajósok megfigyelték, hogy a cápa a horgot is elkerülte volna, ha barátai nem figyelmeztették volna, hogy zsiros préda jutott a tengerbe.

Képzeld, milyen szomorúak lehetnek, amikor akaratlanul gazdájuk végső romlásának okai lettek. Nem is távoznak sokáig a hajó körül, mintha nem akarnák elhinni, hogy hatalmas uruk és parancsolójuk végleg elveszett. Körülkörülné uszák a hajót és várják vissza a tenger félmertes urát. Látod fiam, még ennek a félmertes fenevadnak is vannak barátai, akik valószínűleg sokáig fájdalmas érzéssel gondolnak jó urukra. De később megvigasztalódnak. Új gazdát keresnek és azt is hűségesen iparkodnak szolgálni.

Tamás: Mivel magyarázod ezt a barát-ságot?

Apa: Még a tudósok nem derítették fel az okokat. Azt hiszem, a kalauzhal és a cápa között olyan viszony van, mint nagyon régen a földesur és a jobbágy között volt. A jobbágy kiszolgáltá urát, a földesur megvédelmezte jobbágyát.

(Budapest.)

A nagyapó köcsögkalapja.

— Öcsike apróemberke korából. —

— Nadselü! Nadselü! — ujjongott Öcsike, — nagyapó itthon halta a fölőgtalapját! Ujjé, ujjé, ó de jó. Ez éppen netem való. Ud isz unatkozta, jáccot vele mostan.

Óvatosan körülnézett Öcsike: nincs-e rajta kívül másvalaki a szobában. Mert annyit már tudott, hogy a kalap nem játék. Még akkor sem, ha az a kalap a nagyapó kalapja. Hál' Istennek, egy lélek sem volt rajta kívül. Szép csendesen nagyapó kalapja mellé sompolygott, nézte, nézte s gyönyörködött benne, aztán kis kacsójával si-

hajaszála, mint ahogy állott a kalapja szőre. De ilyen örömben már nem lesz öröme nagyapónak: sohasem áll már égne az ő hajaszála. Amikor a simogatással elkészült, mondta Öcsike:

— Oh, tedvesz nad talapta, vajjon mi lehet alatta? Delünk cat, nézzük meg! Nini, ed tedveszke tisz ledecke, ud uglál, mint ed ted-

mogalta, hol lefelé, a szőre mentén, hol felfelé: bizony örült volna nagyapó, ha így égne áll a veszke tecke. (Kecske! Mondaná nagyapó most, ha itthon volna.)

— Hohó, tedveszke tisz ledecke bajátom, el atalsz repülni, amint játom. Majsz a dutíbal ld la!

Szép gyöngén megfogta a kedves kis legyecské szárnyacskáját, félkezével a földre nyomta, másik kezével nagyapó kalapját ráborította. Aztán fülecskéjét a kalaphoz nyomta s úgy hallgatta Öcsike a kedves legyecské röpködését s zümmögését. Én nem láttam a legyecskét, de bizonyos vagyok abban, hogy szeretett volna kirepülni a legyecské, aztán elrepülni messze, messze...

— Iden? Szeletnél elrepülni? — kérdezte Öcsike. — Lád fodot ülni. Lád bigyon! S ugy tett, amiként beszéle. Ó de jó itt ülni, cücülni! Ó bál jönne mamita, apita, hod neveinének!

Hiszen magam is azt gondolom, hogy nevetnének! Hát még nagyapó, ha látná a kalapját, kalapján Öcsikét!

Hanem egyszerre csak mi történt? Mit gondoltok, gyerekek, mi történt? Az, hogy nagyapó kalapja megelegette a tréfát.

— Ropp, ropp, ropp! — szólt a nagyapó kalapja — hé, Öcsike, mi dolog? Rám ültél? No megállj!

Igen, igen, mind azt mondta nagyapó ka-

lapja: ropp, ropp, ropp, s egyszerre csak akkorát roppant, hogy lepénnyé lapult.

— Mit!? Ropp, ropp, ropp? Erre a válasz: Kopp, kopp, kopp! — szólt az Öcsike buksi fejecskeje. Lába fordult fölfelé, feje fordult lefelé, volt kalap, nincs kalap, Öcsike feje megdagadt. — Ó, ó, ó, mit szól ehhez nagyapó?!

(Kisbaczon)

ELEK NAGYAPÓ.

Szépike.

Apró unokáinak mesélt Elek nagyapó.

Hol volt, hol nem volt, hetedhétországon túl, az operenciás tengeren innét, volt egyszer egy kereskedő s annak három leánya. Egyszer ez a kereskedő messze utra indult, de minek előtte utra kelt volna, megkérdezte a leányaitól, hogy mit hozzon nekik. A két nagyobbik leány csupa drága holmit kívánt, selyemruhát, selyempellőt, gyémánt fülbevalót, drágaköves gyűrűket, a kisebbik azonban, akinek Szépike volt a neve, csak három rózsát kért.

— Csak három rózsát? — kérdezte az apja csudálkozva.

— Azt, édes apám, azt.

Na elbucsuzott a kereskedő a leányaitól, felült egy rengeteg nagy hajóra, az vitte, vitte, heteken, hónapokon át, amikor aztán szárazföldet ért, gyalogszerrel vágott neki a világnak, ment, mendégélt egy nagy pusztaságon, addig ment, amíg be nem esteledett. Volt ezen a pusztaságon egy gyönyörűsége szép palota, de másféle ház nem. Gondolta magában a kereskedő, bemegy a palotába, hátha szállást találna ott éjszakára. Fölment a garádcson (éppen hetvenhét volt), de sehol egy lelket nem látott, aztán bement a palotába, ment egyik szobából a másikba, de itt sem talált egy lelket sem, pedig végig ment vagy száz szobán. Egy szobában meg volt terítve az asztal, volt rajta étel, ital elegendő, ő bizony letelepedett az asztal mellé, evett, ivott, amennyi beléfért. Ehetett, ihatott,

senki meg nem háborította. A szomszéd szobában volt ágy is, az is megvetve, csak bele kellett feküdni, hát bele is feküdt. Reggel, ahogy fölkel, átment az ebédlő szobába, az asztalon párolgott a jó meleg kávé, friss kalács melléje, de bizony volt ott debreceni paprikás szalonna is — bizony, ha volt, lenyomtatta vele a kávé.

— De már csak megkeresem ennek a palotának a gazdáját, — mondotta magában a kereskedő. Hiszen kereshette, nyoma sem volt itt sem élőknek, sem holtak. Aztán kiment a kertbe, hátha ott talál valakit. Na, volt itt virág, rengeteg, hogy a szeme nem győzte belepni, szebbnél szebb, gyönyörűbbnél gyönyörűbb, de ember — nem volt. Amint járt-kelt a kertben, egyszerre csak megpillantott három rózsát, de olyan szépet, amelyet még világon való élteében nem látott.

— No, — gondolta magában, — ezt a három rózsát hazaviszem Szépikének. Hej, lesz majd öröme!

De ahogy hozzányúlt a rózsához, csak kiugrik a rózsabokorból egy rettentő csuf szörnyeteg, sem ember, sem állat, s rákiált:

— Hé! Mit akarsz? Hát azzal köszönöd meg a szállást, hogy elakarod vinni a legszebb rózsámat!?

Megijjedt a kereskedő szörnyen, alig tudta elhebegni, hogy a legkisebbik leányának három rózsát ígért.

— No, ha ígértél, vidd el kertem három legszebb rózsáját, de ennek az az ára, hogy három nap múlva itt legyen a leányod, máskülönben szörnyű halálnak halálával halsz meg.

Haza indult a kereskedő nagy bánan, bezeg eszébe sem jutott, hogy két idősebbik leányának vegyen valamit, amikor aztán hazaért ölkeseregte, hogy hol járt, merre járt s mi történt vele.

— Sohse busuljon, édes apám, vigasztalja Szépíke, akárki s akármi legyen az a szörnyeteg, nem félek én tőle.

Még aznap hajóra ült Szépíke, vitte a hajó, vitte, aztán szárazföldre ért, s estére volt a palotában. Hát Uram, Teremtőm, ott várta a szörnyeteg a palota előtt, szépen karonfogta Szépíké, úgy vezette föl a hevenhét garádcson, aztán végig vezette a szobákon, a századik szobának az ajtájára rá volt írva ragyogó arany betűkkel.

SZÉPIKE SZOBÁJA.

— Hát te honnét tudod, hogy az én nevem Szépíke? Ki mondta meg neked?

— Nem mondta meg nekem senki, — válaszolt a szörnyeteg s mosolygott, de olyan csudálatosan mosolygott.

Telt, mult az idő, a szörnyeteg oly szépen, oly kedvesen bánt Szépíkével, mint a himes tojással, de azért Szépíke egy-zer mégis elkezdett sóhajtozni.

— Miért sóhajtozol, Szépíke?

— Szerelném látni az édes apámat s a testvéreimet, — mondta Szépíke.

— Hiszen, ha csak ennyi a kívánságod, este, amikor lefekszel, tedd a gyűrűdet egy pohár alá, gondold, hogy otthon vagy, — s egyszeribe otthon leszel. De három nap múlva jere vissza, mert különben szörnyű halálnak halálával hal meg az édes apád.

Hát csakugyan egy szempillantás múlva otthon volt Szépíke s elmondta, hogy milyen jó dolga van a palotában. Bezzeg, hogy megirigyelték a testvérei s hogy vissza ne mehessen, elzárták egy szobába s ők maguk mentek el helyette. De Szépíke addig mesterkedett, hogy kiszabadult a fogságból s egyszeribe utnak eredt. Megérkezik a palotába s hát édes Istenem, egy lelket sem talál ott, sem a palotában, sem a kertben. Tüvé tett minden bokrot s amikor már bejárta a kertnek minden zegézugát, akkor találta meg a szörnyeteget, a kert szélén, egy árokban, ott feküdt halálra váltan. Szépíke ráborult a szörnyetegre, sirt keservesen s ébresztgette:

— Ébredj, ébredj, nyisd fel szemed, lásd, itt vagyok, itted vagyok, tied leszek koporsóm bezártáig!

S im, halljatok csudát, a szörnyeteg felnyitotta a szemét s abban a pillanatban deli szép királyivá lett, a palota negyelt emberekkel,

szólt a muzsika, hogy csakug zengett a helység. Aztán elmondta a királyfi Szépíkének, hogy ől egy gonosz tündér varázsolta szörnyeteggé s addig kellett annak maradnia, amíg egy szép leány önként nem lesz a felesége.

Még aznap nagy lakodalmat csaptak, elhozták Szépíke apját, testvéreit is, ott éltek azok is, amíg meg nem haltak.

(Kisbaczon)

Juliska bánata.

— Irta: DSIDA JENŐ. —

»Juliska, mért maradsz benn,
Mért nem játszol velünk?
Juliska, mért szomorkodsz?
Kedvedbe mit tegyünk?

Faggatják játszótársi,
Vidám gyermek-sereg;
De nem felel rá; arcán
A köny pereg, pereg...

Hívják a nagymamát most:
»Mi baj van, tudni kell;
Beszélj hát nagymamádnak!
De hallgat, nem felel.

Csak aztán nagysokára
Jön meg síró szava:
»Jaj, édes, jó Istenkém,
Eltört a kis baba!«

»Ne sirj, bohó Juliska,
Ne búsd nagymamát!
Ha eltört az egyik.
Veszünk majd más babát.«

»Jaj, nem kell énnekem más,
Ez egyet szerettem!
S csókolva tört babáját
Zokog keservesen.

(Sztámár.)

Versesrejtvény.

— Beküldte: Täglicht Béla és Edith. —

Engem földön, föld alatt
Bárki könnyen találhat;
Ha az égből leesem,
Szeret a gazda engem;
Ha kitörök haragomban,
Nagy inség jár a nyomomban.

FEJTŐRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

Szórejtvény.

— Beküldte: Erőss Gizella. —

Első három betűm olyan növényféle,
Főzeléket csinál az asszony belőle.
Következő kettőm testünk kényes része,
Máskülönben pedig folyóvíz szülője;
Az összes öt betűm az érdem jelvénye,
Oly sok nagyraavágó áhitozik érte.

Számtani feladvány.

— Beküldte: Schäffer Illy. —

Egy vad liba áll az udvaron, le van szégyenynek a szárnya vágva. Fölötte repül egy csoport vadliba, fősóhajj hozzájuk: Hányan vagytok ti száz libák? — Nem vagyunk mi száz libák. Ha még egyszer annyian volnánk mint ennek a csoportnak a fele és fe, akkor volnánk csak százán. Hányan voltak összesen egy csoportban?

Rejtett nevek.

— Beküldte: Nemes Gábor. —

Eredj el ekét vásárolni.
A fedél alatt iszap is található.
Torda nincsen közel az erdőhöz.
Pista Nusiékhoz ment.
Tamás ír, énekel és olvas.
Vigyázz, ott ólálkodik ő.

A december havi rejtvények megfejtése.

48. sz. Számrejtvények: 1. Dardanellák. 2. A zsák mindig foltjára talál. Kockarejtvény: Elek, teke, eke, le, e. Vonalrejtvény: Ami a másé, ne kívánd.

49. sz. Betűrejtvények: hétfő, hatvány, egysület. Névrejtvény: jókai Mór.

50. sz. Számrejtvény: Feri 2 és fél éves, Jancsi 15 éves. Tíz év múlva Feri lesz 12 és fél éves és Jancsi 25 éves.

51. sz. Szórejtvény: Jaj, baj, faj, haj, raj, vaj. Régi felirat: Az én emberem az, ki bátor, az induló, az ébredő, akinek győzelem az álma, akiben dalol a jövő! Verses rejtvény: Cseresznye, alma. Nótás rejtvény: Kardalos. Rejtett felirat: Ki korán kel, aranyat lel.

52. sz. Pótló rejtvény: Karina Sándor. Keresztrejtvény: Rest kétszer fátad. Pótló rejtvény: Egy gondolat bánt engemet.

Megfejtetiek:

Simó Testvérek, Auffenberg Gusztli, Anci és Nóri, Scwalb Bözsike, Timár Géza, Kovács Irén, Kertész József, Perényi Ilona, Baázs László, Olivér, Nussbacher Duci, Mikos Magda, Pali Gyuri, Monoki Lajos, Schächter Margit, Anna, Farkas Margit, Künstler Teruska, Pelső Ervin, Ackerman Regina, Grab Laci, Gvidó Katica, Erzsike, Dávidovits János, Fekete Imre, Rosi Ince, Noé Margit, Klizák Inni, Laci, Gutmann Kató, Gross György, Joannovits Látó, Klein Irma, Flecher István, Imre, Bíró Rózsika, Lorniss Mary, Siern László, György, Meskó L., Szalay Juditka, Lám Ily, Bischof Testvérek, Polacsek Mária, Tóth Sándor, Gráb Andor, Révész Endre, László, Tibor, Szabó Gyula, Nagy László, Ildikó, Polacsek Jolán, Margit, Dénes Ibolyka, Nemes Gábor, Wolf Károly, Sükkösd Gábor, Klein Sándor, Lajos, Boih Palkó, Láng Győző, Skrabán Nusika, Jancsika, Richter I., Rosmann Élus, Viola Annuska, Hirsch Sándor, Székely Loránd, Reismann Manci, Goldberger Ernő, Hadnagy Györgyike, Vicsik Géza, Szidon Henny, Várfalvi László, Ujághy Magda, Góth Margit, Vidéki testvérek, Jäger Tivadar, Deésy Árpád, Winkler E., Gombos Gyula, Béla, Zsiral János, Bitó Erzsike, Simon M., Diamansztajn T., Vernes Böcsike, Kiss Irén, Aladár, Manci, Bethlen F., Bárony Klári, Rotter Gyurka, Szende Irma, Horovitz Évike, Vinteruitz Sára, Arnstein S., Neumann E., Gruber S., Schwartz Anna, Salamon J., Auffenberg Gusztli, Anci, Nóri, Adám Mária, Oláh Erzsike, Hittner J. I. Anna, Fehérváry M., Dénes Edith Szombathelyi G., Salamon O., Szabó L., Grünstein V., Segelstein N., Jordáky L., Dénes László, Anna, Márta, Heriz Rózi, Friedl, Ince A., Eszlinger Terike, Szabó Mariska, Gyula, Torday J., Csonk Irén, Kolontáry János, László, Tökés J., Buza Ilonka, Bözsike, Vadady Baba, Sámuel Annus, Zhorela Gyurka, Kovács L., Szebený P., ifj. V. V. Á., Csűrös Pisi, Kondray Gerő, János, Kézsmárky Emil, Boros Margit, Dankó Irén, Lebovits Irénke, Deutsch Margit, Kertész Maja, Kligel testvérek, Csikós Margit, Virág Anuci, Bede Károli, Fosztó Olga, Dénes, Rosmann Margit, Beretzky A., Makó Verona, Erőss Gizella, Szentpétery János, Inyó, Telekdy N., Herl Károly, László, Péter Marolt, Géza, Szijka L., Pujkon L., Joannovits Kató, Kálmán Erzsé, Haász Erzsé, Mária, Ella, Balogh Bözsike, Hoffmann Ilona, Klein Annus, Feri, Sárka Józsi, Salamon Ottó, Berger Sándor, Kiszely Gy., Marly Laci, Pista, Szaniszló Fiuk, Spitzer Tibor, Győző, Kraft J., Kun Gy., ifj. Habala T., ifj. Varga Á., Bede Mariska, Karcsi, Méri Mária, Erzsébet, Táglicht Béla, Edith, Léderer Lili, Gutfried Bözsi, Máthé Ida, Balás László, Olivér, Nemes Béla, Zoli, Kitz L., Gartner Fiza, Lónyai Feri, Blanka, Finkelstein Ily, Müller V., Istvánffy S., Waltner Péter, Kiss Irma, Ida, Gyorgyevita D., Steinhausz M. és Kató, Rothmann R., Várfalvy Laci, Máthé M., Ince M., Eösa L., Erőss L., Libédy Géza, Buza Ilonka, Böske, Meskó L., Nagy K., Komjatszoehy L. és S., Pollatsek J. és A., Salamon Lillike, Bíró R., Vékony M., Lovás E., Pivovarnik Nővérek, Marx J., Bauer Margit, Bartha Rózi, Kereszt János és Ilona, Táray Barna, Fried László, Clédy Lajos, Bojár Magda, Asztalos Judit, Bekk Jolán, Konya Pityu, Lengyel L., Carcsai Mihály, Hegyi Ida, Klári, Magda és Jenő.

A megfejtők közt husz könyvsorsoltunk ki Tök-mag király öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következő neveket huzta ki: Balogh Bözsike Déva, Telekdy Nándor Temesvár Bocsán-czy Gizuska Szamosujvár, Farkas Margit Kolozsvár, Hadnagy Győgyike Kovászna, Wolff Károly Pankóta Léber Erzsé, Sükkösd Ernő Brassó, Kraft Józsi Kolozsvár, Szidon Henny Lugos, Hofmann Ilonka Arad, Joannovits Kató Temesvár, Auffenberg Gusztli, Anci, Nóri Marosvásárhely, Ujághy M. Brassó, Arnstein S. Arad, Neumann E. Sepsiszentgyörgy, Richter István Beregszász, Klein Sándor és Lajos Nagyvárad, Erőss Gizella Abruékánya, Boros M. Kolozsvár.

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Bajánai Mici) u. p. Nagy-baczon, (Bajánai Mare) Háromszék megye (Jud. Treiscaune) küldendő, akkor idejében kapotk választ. A levélírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hányadikán!

Hegedűs Márta Cleveland. Oly jól esett olvasnom nevelőatyád levéléből, hogy messze túl a fengeren is hű olvasója maradtál a Cimbora-nak. Hiszen ha látnak nálad az Amerikába szakadt magyar gyermek kezét az újságot, ők is beállanak nagyapó táborába. A kiadóbácsi külön értesít, hogy dollárban fizelje mi az előfizetési ára a Cimbora-nak. — Waldner Mancsi Magyarpécska. Nem haragszom, hogy ré, nem írtál, a jó, hogy amint időd volt rá, újra írtál nagyapónak. Berger Sándor unokabátyádat Sepsiszentgyörgyön ismerem meg s kedvesen emlékszem rá. — Waldner Imre Magyarpécska. Bizonyosan azért nem írt rólad Mancsi, hogy végre te is meg zóliálj és bemutatkozzál nagyapónak. Az írásoddal meg vagyok elégedve, a helyesírás tőfő és alán, ami azért is dicséretre válik, mert a román liceumban mindent románul kell tanulnod. Képrejtvényed jó, de sokszorosításra még nem alkalmas. — Halkász László Brassó. Level zóliapodtól továbbítottam a kiadóbácsinak. — Lederer Lili Brassó. Icke, picike a levélpaprod, de azért néhány sor level is elfért volna rajta, nemcsak egyfőtés, Jövőre levelet is várók tőled. — Kauffmann Aranka Zekesut. Oszinte részvételt olvastam, hogy b tegező magafelbe kelle t hagyód az iskolába irást. I téztektem, hogy az újságot zenful Székessut irányítsa a kiadóbácsit. — Fischhoff István és Imre Nagy-szentmiklós. Lékés! a megféléssel, aminek, fájdalom, befegyéd volt az oka. Remélem, már teljesen egészséges vagy s öb-bet nem késel le. — Fosztó Olga és Dénes Vizakna. Nyugtassátok meg édesanyvotok t, hogy nem olyan súlyos eset, ha egy számt hiányzik egy egész évfolyamból. A kiadóbácsit pótolni fogja a 40. számot. Kööljétek édesanyvotok tal, hogy nemhogy ok n vennem, de igen jól esett, hogy Elek nagyapónak szólt le eleben. To másolatok közönséget és meleg üdvözlémet. — Timar Sándor. Feleddet megírni, hogy hol eít a levelezőlapod, pedig szeretném tudni, hol lakik ez az új unokám, mert mo t találkozm először a neveddel. A rejtvényeid részint ismerősek, részint t önnven megfejthetők. Uj és nehezebb rejtvényeket várok tőled, a híres Szé eiy Mikó kollegium növendékétől. — Kraft József Kolozsvár. Nem volt eddig bátoroságod levelet írni, mivel a lutheránus s ész iskolába já sz, a német nyelv elsajajlítása végett. Most negyedik elemista vagy és gyakorlod magadat a magyar írásban, az olvasásban pedig azal al, hogy a Cimbora-t hűségesen olvasod, mert jövőre a ref. gimnáziumba fogsz járni. Örömmel látom, hogy nem hiába gyakorlod magadat a magyar írásban és olvasásban, mert a leveleden nem látszik meg, hogy német iskolába jársz. Hiszem, hogy szeretettel gondolsz Barótra, ahol születél. A hely ahol születél nek mindig a legkedvesebb hely marad, a árhova vessen is a sors. — Piltzer Tibor és Gyűző Kolozsvár. Írtam a kiadóbácsinak, hogy a nyert könyv étedesapátok címére küldje. Ugy a kör, mint a képrejtvényeket úgyesen van megszerkesztve, kár, hogy költséges a sokszorosítása s a miatt n m közölhetem. — Rigler Edith Kolozsvár. Az előfizetési Szatmárra kell küldé l, a Cimbora kiadó i-vatalához. Negyedévre az előfizetés 65 lel. Csudáom, hogy ez elkerülte a figyelmedet, mert állandóan benne van a Cimbora-ban. A 47. számot pótolja a 48. szám. — Kovács Éva Kolozsvár. Bizony ré nem írtál nekem s nem csudáom, ha azóta sok minden történt. Képze em, milyen szép volt a karácsonyotok, ha a kis Csufak Csaba is ott volt nálatok kedves szülieivel. Töled tudom meg, hogy a kis Csabának a gölya is' festvértét is hozott, akik Árpád-utak kereszteltek. Tartsa meg az Isten mind a két fiút szül i öröme. Hogy sz angyal sok minden szépet hozott neked, azt méltán elváchtad tőle, ha iszta egyszed volt a karácsonyi ériesítőben. Ig legyen ezután is, Évi e. — Vargha Pirokka, Károly, Mancsi és Viola. Karácsony ünnepe, amint látom, mind ha a hozott fűteket, akiket közű eitek az iskola fától tart a szül i háztól. Jól esett, hogy gondoltatok rám, mert bizony nekem meg Barófig sem szabad utaznom, oly szigorúan megfította z ura ást a doktor ácsi — Rónay Imre és Tibor Kolozsvár. Hí jól emlé sz m, egyszer beküldtétek azt a kockarejtvényt, amelynek a megfélése egy régi jeles magyar író neve. Sőt meg is dic értek azért, mert erre az érdemes íróra gondoltatok. — Szaniszló Iluk Kolozsvár. R g nem írtatok, úgy látszik, elfoglatlaja időtökét a tanulás. Minthogy hatán vagytok, szépen elosztathatók egymás között a levélírást, így aztán yakrabban beszélgethetnétek egymással. — Marty Laci Azt látom a leveledből, hogy a IV. realgimnázium növendéke vagy s azt is, hogy hazajöven a karácsony szünetére, nagy örömet olvastad a Cimbora-t, de azt feleddet megírni, hogy m lyik város am tanulsz s azt is, hogy hol laktok. A kiadóbácsit értesítette n, hogy k t példányban jár hozzát k az újság, az egyik I tván ösd-nevére, a másik édesanyád címére. Az egyik példányt tehát beszűntél a kiadóbácsit. Rejtvényeket tengerből kihalá zgotom a sikerülte beket. Leg rözelebb e várom, hogy megírod, hol tanulsz és hol kelt a leveled, bár sejttem, hogy Kolozsvárt. — Révai Bandi és Babi Dicsőszentmárton. Sokáig elvonyörködtem szépen összesimuló arcképeketben. Az én madárkám (míg van nagyapónak egy madárkája) elcsicseregte, hogy a v lóságba is így simultok ös-zé. Kedves emlékeim közé helyeztem el a rejtéket t, s nem ha agszom rátok, hogy a sok tanulmányod miatt oly régen nem írtatok nekem. A kiadóbácsit pótolja a 39. 40. 48. számot. Walter Péter, Jenő és Bandi Beszterce. Oly szép az írásod, Péter, (mert való zínűl g a te írásod) hogy megkívtam tőled a levelet. Remélem, Jenő és Bandi is követhi fogja a te példátat s lly szépen és gondosan fognak írni ők is. — Istvánffy Sándor Kolozsvár. Nagy örömet hozott neked az annyal és egészségese is vagytok mindnyájan: ez igazán nagy boldogság. Összehítek annyit mindent hozott az én yal, hogy nehez volna felsorolni. — Arnsztin Sándor Arad. Apukád valószínűleg a nagy hófúvások miatt mondott le az utazásról, igen helyesen. Majd elvissz 5 Pestre, ha kítava zodik. — Müller Vilmos Kolozsvár. Nem mertél eddig írni, mert csunya az írásod, amiért annyúkd gyakran meg is dorgált. Ha megdorgált, használt is, mert én nem találok csunyanak az írásodat. Csak írjál ezután is lassan és gondosan, meglátod, mint megszépül az írásod. Annak igen örvendek, hogy a nővéreid is szívesen olvassák a Cimbora-t a kiadóbácsit pótolja a 49. számot. — Finkelsteln Lily Arad. Nem tudod, hogy eléggé helyese a kedves nagyapó megszólitás Megnyugtattak, hogy ennél helyesebben és szívesebben jölesőbbem em szólíthatál volna. Az írásoddal meg vagyok elégedve s hiszem, hog kelő gondolat és kitérés l egészen szép les az írásod. H t csak írj gyakran nagyapónak, érdeklődéssel fogom kíséni fejlődésedet. — Lónyay Feri és Blanka Gyulafelhérvár. Mar elég ügyesen rajzoltok, de sokszorosítá ra még nem alkalmasak képrejtvényeid. A befűrejtvények ismerősök, utakat összejeltek ki. — Martner Elm Arad. Látom az írde-

kolájának növendéke vagy, van még két kisebb festvéred: Gizike első elemista s már tud olvasni a Cimbora-ból, Magduska 4 éves s ő is szereti hallgatni, amikor olvasod nagyapó meséit. Édesapádnek, aki igen helyesen, átfért a kereskedő és gazdálkodó pályára, tolmácsold meleg üdvözlémet. — Bartók Kató és György Nagyenyed. Ej de uridolga van nagyorri ányu Elefánti spónak, aki aión vágat végig, nem tudom, hol. Talán éppen Nagyenyeden, a fi ablakotok alatt. Valószínű, hogy tőle küldtétek az úfé: üdvözléset s ha tőle, meglehetően elégedve, mert minden hófúvásokon kereszttul szerencsésen megérkezett a nagyapó k rjébe. — Záv Júliska Bőjshida. A szőrejtvény ede közlöm, a képrejtvényed ismerős. A 46. 49. számot pótolja a kiadóbácsit én pedig me dicső em szép, tiszta írásodat. — Uj. Varga Árpád Marosújvár. Valószínű, hogy a postán elveszett a 47. számban nyert könyved, mert a kiadóbácsit pontosan postára adja a nyereiményeket. Minden esetre újra szerencsét fog próbálni. — Uj. Habala Tivadar. Most találkozm először a neveddel s mindjárt meg is dicsérem s ép é tiszta írásodat. Levelt is várók tő ed. — Kun György Uzon. Tuláságon gyorsan írsz s ezzel elrontod az írá odát, pedig látom az egyes betűkről, hogy tudnál te szépen is írni, csak akarnod kellene. Elvárom tő ed, hogy megfítadod a fanácsonmat s a magad érdekében ezután szép lassan fogsz írni. A rejtvényeid részint ismerősek, részint t önnven megfejthetők. Uj és nehezebb rejtvényeket várok tőled, a híres Szé eiy Mikó kollegium növendékétől. — Kraft József Kolozsvár. Nem volt eddig bátoroságod levelet írni, mivel a lutheránus s ész iskolába já sz, a német nyelv elsajajlítása végett. Most negyedik elemista vagy és gyakorlod magadat a magyar írásban, az olvasásban pedig azal al, hogy a Cimbora-t hűségesen olvasod, mert jövőre a ref. gimnáziumba fogsz járni. Örömmel látom, hogy nem hiába gyakorlod magadat a magyar írásban és olvasásban, mert a leveleden nem látszik meg, hogy német iskolába jársz. Hiszem, hogy szeretettel gondolsz Barótra, ahol születél. A hely ahol születél nek mindig a legkedvesebb hely marad, a árhova vessen is a sors. — Piltzer Tibor és Gyűző Kolozsvár. Írtam a kiadóbácsinak, hogy a nyert könyv étedesapátok címére küldje. Ugy a kör, mint a képrejtvényeket úgyesen van megszerkesztve, kár, hogy költséges a sokszorosítása s a miatt n m közölhetem. — Rigler Edith Kolozsvár. Az előfizetési Szatmárra kell küldé l, a Cimbora kiadó i-vatalához. Negyedévre az előfizetés 65 lel. Csudáom, hogy ez elkerülte a figyelmedet, mert állandóan benne van a Cimbora-ban. A 47. számot pótolja a 48. szám. — Kovács Éva Kolozsvár. Bizony ré nem írtál nekem s nem csudáom, ha azóta sok minden történt. Képze em, milyen szép volt a karácsonyotok, ha a kis Csufak Csaba is ott volt nálatok kedves szülieivel. Töled tudom meg, hogy a kis Csabának a gölya is' festvértét is hozott, akik Árpád-utak kereszteltek. Tartsa meg az Isten mind a két fiút szül i öröme. Hogy sz angyal sok minden szépet hozott neked, azt méltán elváchtad tőle, ha iszta egyszed volt a karácsonyi ériesítőben. Ig legyen ezután is, Évi e. — Vargha Pirokka, Károly, Mancsi és Viola. Karácsony ünnepe, amint látom, mind ha a hozott fűteket, akiket közű eitek az iskola fától tart a szül i háztól. Jól esett, hogy gondoltatok rám, mert bizony nekem meg Barófig sem szabad utaznom, oly szigorúan megfította z ura ást a doktor ácsi — Rónay Imre és Tibor Kolozsvár. Hí jól emlé sz m, egyszer beküldtétek azt a kockarejtvényt, amelynek a megfélése egy régi jeles magyar író neve. Sőt meg is dic értek azért, mert erre az érdemes íróra gondoltatok. — Szaniszló Iluk Kolozsvár. R g nem írtatok, úgy látszik, elfoglatlaja időtökét a tanulás. Minthogy hatán vagytok, szépen elosztathatók egymás között a levélírást, így aztán yakrabban beszélgethetnétek egymással. — Marty Laci Azt látom a leveledből, hogy a IV. realgimnázium növendéke vagy s azt is, hogy hazajöven a karácsony szünetére, nagy örömet olvastad a Cimbora-t, de azt feleddet megírni, hogy m lyik város am tanulsz s azt is, hogy hol laktok. A kiadóbácsit értesítette n, hogy k t példányban jár hozzát k az újság, az egyik I tván ösd-nevére, a másik édesanyád címére. Az egyik példányt tehát beszűntél a kiadóbácsit. Rejtvényeket tengerből kihalá zgotom a sikerülte beket. Leg rözelebb e várom, hogy megírod, hol tanulsz és hol kelt a leveled, bár sejttem, hogy Kolozsvárt. — Révai Bandi és Babi Dicsőszentmárton. Sokáig elvonyörködtem szépen összesimuló arcképeketben. Az én madárkám (míg van nagyapónak egy madárkája) elcsicseregte, hogy a v lóságba is így simultok ös-zé. Kedves emlékeim közé helyeztem el a rejtéket t, s nem ha agszom rátok, hogy a sok tanulmányod miatt oly régen nem írtatok nekem. A kiadóbácsit pótolja a 39. 40. 48. számot. Walter Péter, Jenő és Bandi Beszterce. Oly szép az írásod, Péter, (mert való zínűl g a te írásod) hogy megkívtam tőled a levelet. Remélem, Jenő és Bandi is követhi fogja a te példátat s lly szépen és gondosan fognak írni ők is. — Istvánffy Sándor Kolozsvár. Nagy örömet hozott neked az annyal és egészségese is vagytok mindnyájan: ez igazán nagy boldogság. Összehítek annyit mindent hozott az én yal, hogy nehez volna felsorolni. — Arnsztin Sándor Arad. Apukád valószínűleg a nagy hófúvások miatt mondott le az utazásról, igen helyesen. Majd elvissz 5 Pestre, ha kítava zodik. — Müller Vilmos Kolozsvár. Nem mertél eddig írni, mert csunya az írásod, amiért annyúkd gyakran meg is dorgált. Ha megdorgált, használt is, mert én nem találok csunyanak az írásodat. Csak írjál ezután is lassan és gondosan, meglátod, mint megszépül az írásod. Annak igen örvendek, hogy a nővéreid is szívesen olvassák a Cimbora-t a kiadóbácsit pótolja a 49. számot. — Finkelsteln Lily Arad. Nem tudod, hogy eléggé helyese a kedves nagyapó megszólitás Megnyugtattak, hogy ennél helyesebben és szívesebben jölesőbbem em szólíthatál volna. Az írásoddal meg vagyok elégedve s hiszem, hog kelő gondolat és kitérés l egészen szép les az írásod. H t csak írj gyakran nagyapónak, érdeklődéssel fogom kíséni fejlődésedet. — Lónyay Feri és Blanka Gyulafelhérvár. Mar elég ügyesen rajzoltok, de sokszorosítá ra még nem alkalmasak képrejtvényeid. A befűrejtvények ismerősök, utakat összejeltek ki. — Martner Elm Arad. Látom az írde-

den, hogy még nem sok levelet irhattál, de örömmel látom azt is, hogy II. elemi osztályos létedre már is nem követesz el helyesírási hibát. Ez pedig nagy szó. — *Kanovszky Károly Kolozsvár.* Rejtvényeid sorra kerülnek. — *Katz László Maramarosziget.* Két hélig beteg voltál, azért hallgattál, most azonban pótold a mulasztást, sőt még egy pompás rajzot is küldtél Elek nagyapónak. Csak gyakorold magadat a rajzolásban, mert, úgy látom, tehetséged van rá. Dicséret illet meg azért, hogy elvitted a Cibora terjesztőjét unokánvéredhez és ő is megrendelte. Ez arra vall, hogy lelkes híve vagy a Ciborának. Bár követné példádát minden olvasótársad. — *Nemes Bóia Maramarosziget.* Edesapád osztályfőnöke és jópajtása volt az én Jankó fiúnak. Szeretné tudni, hogy hol van. Közöld edesapáddal, hogy az ő kedves pajtása 3 év óta alszik a hiszácsoni temetőben. Majd külön is írok róla a te edesapáddal, addig is tolmácsold meleg üdvözléteimet. Zoli öccsével együtt örömmel látlak unokáim seregében. — *Balás László Kolozsvár.* Pótlórejtvényed sorra kerül, a képrejtvények jól vannak megszerkesztve, de sokszorosításra nem alkalmasak. — *Máthé Ida Mezőszegely.* A kiadóbácsi pótolja a 48. számot. — *Gutfried Böszö Kolozsvár.* Öszintériszt. vétel olvastam, hogy Palkó barátod játékpisztolyával a szemembe löfött, de nagyobb szerencsétlenség nem történt, csupán három hélig nem volt szabad olvasnod. Remélem, Palkó barátod levonta ebből a balesetből a tanulságot s mások gondosabban kezeli a játékpisztolyát. A kiadóbácsi pótolja a 48. számot s Beschán Erzsébet hibás címét helyre igazítja. Ugy van, amint te mondd, hogy előfizető szerzése után Monoky Sándor Tündérmese című könyve a jutalom. — *Eross Márton Abrudbánya.* A 65 lelt előfizetést továbbítottam s kiadóhivataltam. — *Schenk Tusika Brassó.* Sok mindent hozott neked a te jó anyukád, többek közt három könyvet is és ezeknek örültél a legjobban. Ezt már szeretem hallani, mert a jó könyv a legjobb barát. — *Román József Szatmár.* Nem késtel le a pályázatról s akik még részt akarnak venni a nyári vakációt leíró pályázatban, részt vehetnek, mert jó pár hónapot eltart a pályaművek leközlése. — *Benkő Magda, Ilke, László, Zoltán és Árpád Mezőpánit.* Akármelyik írta közületek az üdvözléteket, szépen írt, de szerettem volna azt is tudni rólatok, hogy s mint vagytok s jön-e valamelyik közületek a nyáron Kisbaconba? — *Hegyi Ida, Klári, Magda és Jenő Pozsony.* Nagy volt az örömetek, amikor kar csenyi ajánddéul megkaptátok a Ciborát. Hiszem, hogy tartós lesz az örömetek. A rejtvény sorra kerül. — *Barcsay Mihály Dés.* Mint-hogy szorgalmasan tanulsz, nem kell félned a bukástól. Ha minden percet felhasználás a tanulásra, ez azt bizonyítja, hogy értékelni tudod azt a nagy áldozatot, amit szüleid hoznak érteled. Jól esik olvasnod, hogy nagymama, apuka és anyuka is olvassák a Ciborát. Szeretettel gondolok rád s testvéreidre. Szüleidnek és nagymamának tolmácsold meleg üdvözléteimet. A kiadóbácsinál megsírgetem a pályázaton nyert könyv küldését, amely bizonyosan a postán hallgatót el. — *Lengyel László Dicsőszentmárton.* Rég vágytál írni, de a sok a tanulás, a zongora, a betegesedés megakadályozott ebben. De már jobban vagy és nagy örömet szerez neked a Cibora, amelyet apuka és anyuka is mindig elolvas. Tolmácsold kedves szüleidnek meleg üdvözléteimet. A kiadóbácsi ezután a te nevedre fogja küldeni az újságot. — *Kónya Pityu Marosvásárhely.* Korcsolyát, könyvet és pénztát cáf hozott neked az anyukád. Különösen a könyv szerzett neked nagy örömet, amin nem csodálkozom, mert a "Szócska a teknőben" valóban igen érdekes regény. Eltaláltad, hogy öcsike nemcsak almában, de valóban is szánkázik. Irásod nem csunya, látszik rajta, hogy gondosan írsz s ha így folytatod, még szépeket is lehet mondani majd az írásodat. — *Asztalos Judit Nagyenyed.* A Ciborában az Öcsike nadselű gondolatait szeretted, de azt hiszem, szeretsz te abban egyebet is. — *Bojár Magda Szatmár.* Sok örömet és élvezetet nyújt neked a Cibora s csak azért nem írtál eddig, mert beteg voltál s amikor egészséged lettél, tanulnod kellett, hogy a harmadik osztályt meg ne ismételd. Örömmel látom, hogy sikerült a vizsgád, mert a szatmári zárda negyedik osztályába jársz. — *Blédy Lajos Arad.* Ez az első leveled, mert eddig a Gyerek Újság olvasója voltál. Örömmel látom, hogy rajtad kívül négy osztálytársad olvassa a Ciborát és hogy a karácsonyi értesítőd egészen jó is. Csak igyekezzél, lesz a bizonyítványod egészen jó volt. Arról a bácsiról, aki a Marosban minden délelben megfürdik és nem fázik ebben a rettenetes hidegben, olvastam az újságban is. Hogy meddig kapod a Ciborát, arról majd a kiadóbácsi értesít s ugyan ő ezután Blédy Lajos és József névre fogja küldeni a Ciborát, a 43. 44. számot pedig pótolja s valószínű, hogy arcképemet is megküldi neked, mint új előfizetőnek. Rejtvényeidből válogatok. — *Korniss Tibor Kolozsvár.* Azt kívánod, hogy a jó Istenke az újévben nagyobb számmal szaporítsa meg a Cibora előfizetőinek a számát s egyben küldesz egy pótrejtvényt is, amelynek ez a megfejtése: Boldog ujesztendőt és sok előfizetőt Elek nagyapónak. Szóval, látszik, hogy te igazán szereted a Ciborát és nagyapót s ezzel pótolod a mulasztást, hogy még idáig nem írtál. Azt helyesen tetted, hogy egyelőre lemondtál a tánc tanulásról, mert éppen eléggé lefoglalja idődet a tanulás, a korcsolyázás meg a hegedülés. — *Kováts László Domokos Hálát dsz az Istennek, hogy olvashatsz a Ciborát.* Remélem már

jobban vagy és szorgalmasan tanulsz a kolozsvári ref. kollégiumban és olyan szép lesz a bizonyítványod, mint volt tavaly. A rejtvényed sorra kerül, az 50. 51. számot pótolja a kiadóbácsi. — *Rozner Jenő és Andor Marosvásárhely.* A kiadóbácsinak írtam, hogy pótolja a 29. 38. 39. 40. 41. 43. számot, de tanácsolom, hogy ezután, ha valamely számot nem kaptok meg, azonnal reklamáljátok. A rejtvényetek sorra kerül. — *Hillinger Lenke Gyula-fehérvár.* Egy jószágos, drága nagynénidől lakol, aki felelteti veled azt, hogy szüleid és testvéreid a messze Budapesten laknak. Milyen szerencse, hogy van neked egy jószágos, drága nagynénid, és így könnyebben viseljed el a szüleidtől és testvéreidtől való távollétet. Annak igen örvendek, hogy a zárdában még fenni is tanultok. Neked is van egy kicsi guzsalyod és orsód. Ugy szeretnék benézni a zárdába és látni, amint ültök szép sorban és az orsót pergetitek! — *Breiner György Kolozsvár.* Írtam a kiadó bácsinak, hogy pótolja a karácsonyi számot. — *Eröss Frédi Temesvár.* Ujabban küldött két festményedről is csak elismeréssel nyilatkozhatom, ha még nem egészen alkalmasak is a közlésre. Hiszem, hogy ha jó mester kezébe kerülsz, még sok szép rajzodat közölhetem majd a Ciborában. — *Wolff István Arad.* A hozzám küldött 80 lelt továbbítottam a kiadóbácsinak, de azt hiszem, ezt majd pótolnod kell, mert félévre most 130 lelt előfizetés. A karácsonyi számot pótolja a kiadóbácsi. — *Sztojka László Dés.* Jó a névrejtvényed, de amint már sokszor írtam, túlságos sok névrejtvény gyűlt össze nálam, tehát másfajta rejtvényt eszelj ki. — *Fried Gábor, László és Imre Maramarosziget.* Igen kedves a megszólításod, Gábor unokám. Ezzel a megszólítással kezdted a leveledet: Áldja meg az Isten, jó nagyapó! Magában ez a megszólítás elég, hogy ne vegyem zokon a hosszas hallgatásodat. Aztán meg is van a magyarázata a hallgatásodnak: Imre öcséd beteg volt s nagy volt e miatt a szomorúság, másrészt sokat kell tanulnotok, hogy még józásra is alig jut idő. Remélem, Imre öcséd csak volt beteg s ezennel gyakran írtok nekem. A rejtvények sorra kerülnek. — *Krausz Böszö Murány.* Hosszan elméláztam a murányi obeliszk és a várrom képen. Nemcsak a jókívánságodat, de köszönöm a képet is. — *Schlomovits Gizella Marosvásárhely.* A rejtvényed hamis egy rejtvény, alig hiszem, hogy megtudnák fejteni. Mászt eszelj ki. — *Richter István Beregszász.* Emlékszem, hogy válaszoltam a leveledre s eddig bizonyára olvastad is azt. Rejtvényeid sorra kerülnek. — *Marx József Nagyenyed.* Azért nem írtál, mert a testvéreid mind kanyaróba voltak, te meg ez alatt a nagymamánál laktál s nem volt szabad hazulról oda vinni a Ciborát. Örömmel látom a megfejtésedből, hogy a kanyaró megszűnt, te otthon vagy és újra olvashatod a Ciborát. — *Schwartz Ilona Kolozsvár.* Bizony oly rég nem írtál, hogy már-már azt hittem, hogy az én hűséges olvasóm hűlen lett hozzám, de kellemesen csalódiám, mert ezután is járni fogjátok a Ciborát, s amint írod, legalább lesz emléked Erdély nagyközlőiről, amikor nagy leány leszel. Remélem, hogy megint sűrűn kapok tőled leveleket. — *Pivovarnik nővérek Temesvár.* Alig várjátok a hétfőt, mely meghozza nektek a váravárt Ciborát. Mindig találok benne valami kedveset, ami különösen megragadja tetszésedet. Ennek igen örvendek, mert látom, hogy nem dolgozok hiába. A képrejtvények jól vannak megszerkesztve, de sokszorosításra nem alkalmasak. Másfajta rejtvényeken törjétek a fejteket. *Vékony Márta Szászrégen.* Neked igazán jó anyukád volt, mert hozott neked varrósztalt felszereléssel és képekönnyeket. Üzentem a kiadóbácsinak, hogy küldje el a nyert könyvet is, hadd legyen még nagyobb az örömed. — *Biró Rózsika Arad.* Az egyik rejtvényedről közlöm, a másikat aligha tudnák megfejteni olvasótársaid. — *Salamon Lillike Csikszéred.* Jók a rejtvényeid, csak az a bajuk, hogy már mások is megcsinálták. Nagyanyónak igen jól esett, hogy róla is megemlékezted. — *Rosmann Etus Marosvásárhely.* Nagyobb gondot fordíts az írásra, mert oly aprók a betűid, hogy nehéz olvasni. A te érdekedben tanácsolom, hogy nagyobb betűkkel írd, mert az apróbetűs írás megrontja a szemedet.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

